

Det som formar politiska och samhällsliga beslut är i många fall antaganden.

När sådana antaganden är grundade i faktainhämtning, grundlig forskning och verklighetsunderlag är detta helt i sin ordning.

Men såväl allians som opposition har med sina respektive innovationsstrategier bestämt sig för en mycket ineffektiv och kostsam kurs i sina respektive tillväxtmål för Sverige. Till att börja med gör man alls ingen distinktion mellan **forskning, uppfinning** och **innovation**. Dessa är finansiellt och praktiskt tre helt åtskilda moment i en kommersialiseringsprocess. Ofta också fördelade på olika aktörer.

Den Nationella Innovationsstrategin från regeringen saknar viktiga statistik- och faktaunderlag. Här antas helt enkelt att innovationer kommer från utbildnings- och forskningsinstitutioner. Detta i direkt motsättning mot historiska fakta som ju visar att nio av tio innovationer - dvs marknadsintroducerade uppfinningar - istället kommer ur s.k. fristående uppfinnarens arbete.

I linje med sin grundmissuppfattning, väljer staten att ge institutionerna ett årligt stöd motsvarande c:a 9 miljarder, medan fristående uppfinnare - de som historiskt levererar 90% av innovationerna - får nöja sig med 1,7% av kakan, eller c:a 160 miljoner fördelat över rikets hela uppfinnarkår (enl Regeringens budgetprop 2012 resp Riksdagens utredningstjänst).

Det är då inte särskilt märkligt att orden "uppfinning" och "uppfinnare" bara nämns en gång i Innovationsstrategins 60 sidor, medan orden "innovation"/"innovatör" förekommer 480 gånger.

Man har på samma sätt 'antagit' att de nya teknikföretagen också springer ur nämnda institutioner, fast statistiska fakta tydligt visar att endast 20% av dessa företag kommer ur akademika. Resterande 80% av teknikföretagen kommer till 30% från fristående uppfinnare i samarbete med entreprenör och resterande 50% kommer från på marknaden redan existerande företag.

När stödsystemen för innovation upprättas, har man åter igen felaktigt 'antagit' att uppfinnaren automatiskt också är entreprenör, trots att statistiska utredningar hos bl.a. Stockholms uppfinnare - STIK - tydligt visar att 61% helst inte är företagare.

Trots detta kräver man av den enskilde uppfinnaren att denne också skall bli egen företagare som absolut villkor för att denne alls ska komma ifråga för t.ex. så kallat verifieringsstöd.

För den enskildes uppfinning uppgår det i regel till c:a 15 000, medan institutionens uppfinning istället erhåller 500 tkr.

Genom att tvinga in uppfinnaren i yrkesroller denne oftast inte behärskar, vingklipper man också den resurs som annars kunnat ägna sig åt just uppfinneri och teknisk utveckling.

Hur ska de som historiskt har stått för merparten av Sveriges tekniska tillväxt kunna/vilja prestera mot en sådan investerings skepsis från samhället?

"För de allra flesta uppfinnare, forskare, idémänniskor etc. utgör licensiering det enda realistiska alternativet för att kommersialisera sina projekt. De saknar helt enkelt erfarenhet, kunskap eller de personliga förutsättningar som krävs för att bli entreprenörer och starta företag kring sina projekt. Många jag mött genom åren vill dessutom inte starta företag. Klokt nog eftersom de varken kan eller bör göra detta." Bengt-Arne Vedin

"The estimations show that commercialization performance is superior when the inventor is not responsible for the commercialization (the patent is sold or licensed, or the inventor is employed and not an owner in the firm) as compared to the alternative when the inventor commercializes in his own existing or new firm." Braunerhjelm och Svensson.

Svenska uppfinnare har - genom direkt felaktiga politiska antaganden - förpassats till en livegen tillvaro, där styvmoderligt knappa stödslantar tvingar landets 2500 uppfinnare i 35 uppfinnareföreningar att försöka hjälpa varandra med rådgivning, kontaktskapande etc på fullständigt oavlönad basis, medan institutionerna från staten vardera åtnjuter årliga belopp om 50 mkr - för samma mål; att förstärka svensk innovation och industriell tillväxt.